

Z obsahu:

**Jeruzalém,
Hvězda, která
ukazuje cestu
k třetímu tisíciletí**

Z promluvy Svatého
otce o slavnosti
Zjevení Páně
– strana 2 –

**Pomni, abys den
sváteční světil**

Arcibiskup
Christoph Schönborn
– strana 4 –

**Nezbytný spor
o pojmy?**

P. Vilém Studer
– strana 5 –

**Mons. prof. ThDr.
Vojtěch Tkadlčík
zemřel o slavnosti**

**Narození Páně
25. 12. 1997**
– strana 6 –

**Ježíš Kristus –
lidská Boží tvář**

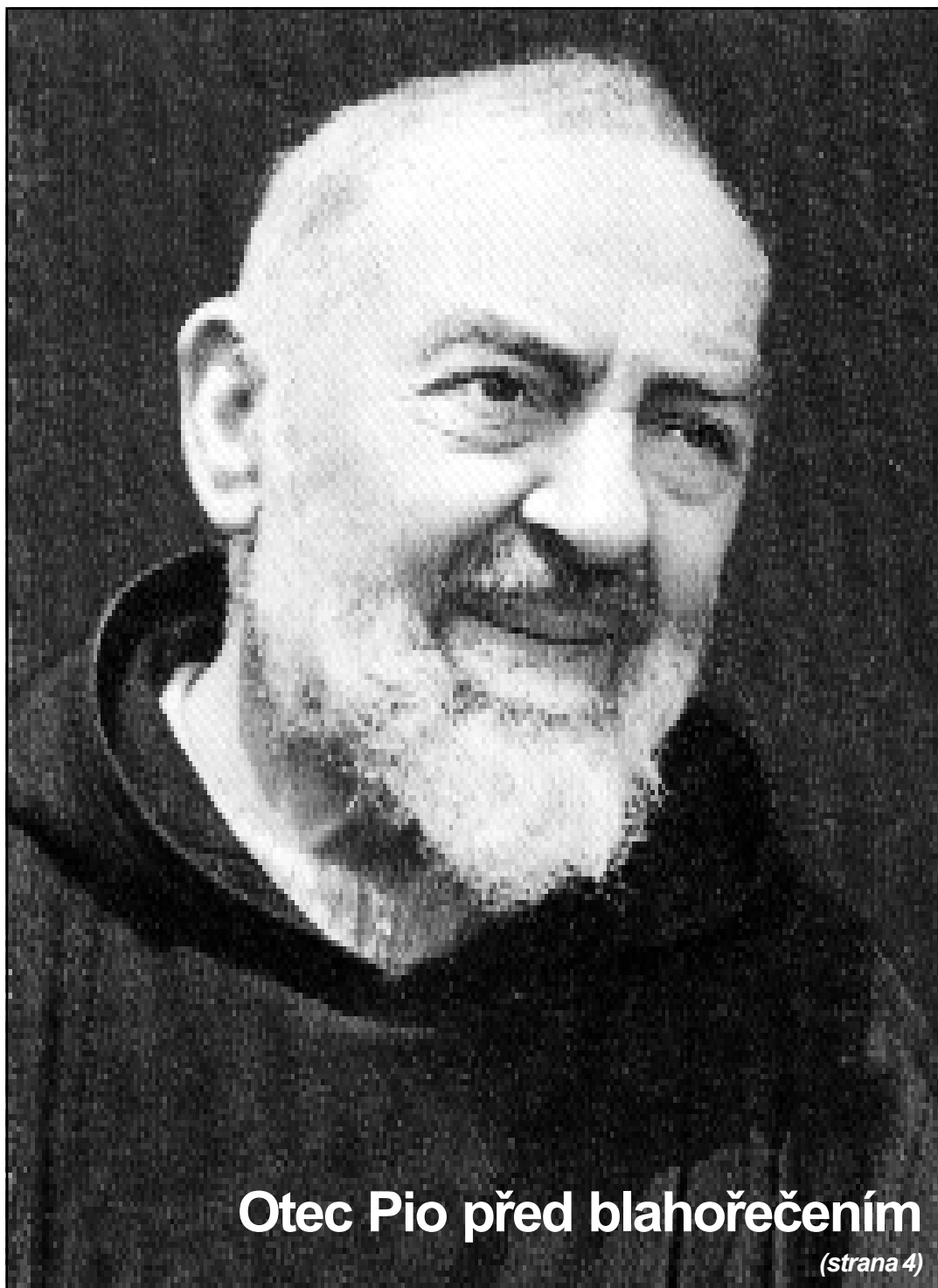
Biskup Walter Mixa,
Eichstätt
– strana 8 –

**Je to jako chůze po
tenkém ledě...**

Bílá kronika
– strana 12 –

Svatý biskup

Sv. František
Saleský – 24. ledna
– strana 12 –

Otec Pio před blahorečením

(strana 4)

Z PROMLUVY K MODLITBĚ ANDĚL PÁNĚ 6. LEDNA 1998

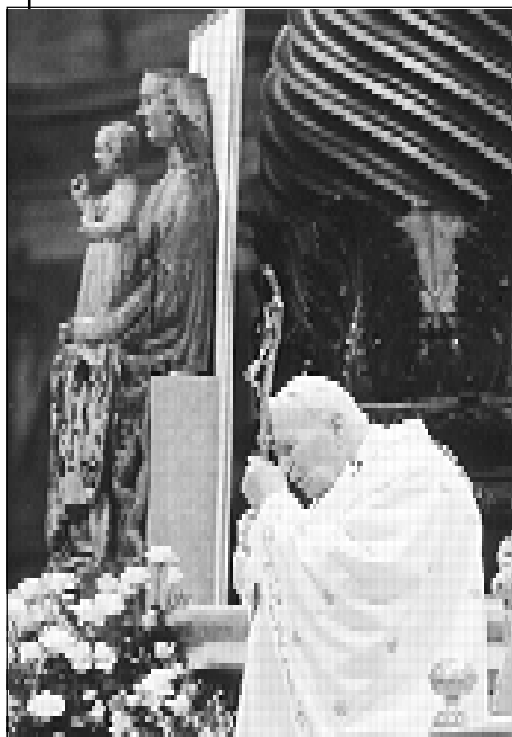
Také dnes o slavnosti Zjevení Páně měl jsem to potěšení udělit biskupské svěcení několika kněžím během eucharistické bohoslužby, která právě skončila v bazilice sv. Petra.

Rozjímejme dnes o tom, jak se zjevil Kristus mudrcům jakožto ten, kterého Bůh poslal na svět, aby přinesl spásu lidem všech národů, jazyků a kultur. Je to poslání, které on přináší v souvislosti se svou smrtí a zmrtvýchvstáním a osvědčuje se tak jako pravý Král spravedlnosti a pokoje.

Svěžuji vaší modlitbě nové biskupy a vzdávám spolu s vámi díky Pánu, že dává stále nové pastýře své církvi. Pole evangelizace je nedozírné. Naše doba, ve které lidstvo je pohybu a v hledání, vyžaduje obnovené podněty k misijní činnosti v církvi.

Prosme svatou Pannu, aby byla stále s církvi při plnění jejího poslání. Prosíme ji a obracíme se v myšlenkách především k bratřím východních církví, kteří dnes slaví Narození Páně. Posíláme jim hluboce procítěné přání svatých Vánoc. Je to přání, které má obejmout všechny jiné křesťany odlišných tradic a vyznání roztroušené po celém světě. Svatá Matko Boží, pomáhej nám na cestě k úplnému sjednocení všech Kristových učedníků, aby hlásání evangelia generacím nového tisíciletí mohlo být stále účinnější.

*L'Osservatore Romano 7-8. 1. 1998
Překl. -Iš-*

Svěcení devíti nových biskupů papežem Janem Pavlem II. o slavnosti Zjevení Páně, Řím 1998 (foto L'Osservatore Romano, Internet)

JERUZALÉM – HVĚZDA, KTERÁ UKAZUJE CESTU K TŘETÍMU TISÍCILETÍ

Z promluvy Svatého otce o slavnosti Zjevení Páně při svěcení devíti nových biskupů

Jeruzaléme, poděl se se všemi lidmi o Světlo, které září v temnotách. Obrat ke všem své pozvání; buď pro celé lidstvo hvězdou, která ukazuje cestu k novému křesťanskému tisíciletí, jako jsi svého času vedl mudrce z Východu na betlémské pláň....

Jeruzaléme, přivítej Světlo! Přivítej toho, který je Světlem: *Bůh z Boha, světlo ze světla...zrozený, nestvořený...* Jeruzaléme, přijmi toto Světlo!

Jeruzaléme, chraň toto Světlo. Ten, který se narodil v Betlémě, je v nebezpečí.

Jeruzaléme, nechránil jsi Světlo světa. Připravil pro Krista potupnou smrt. Byl ukřižován, sňat s kříže a uložen do hrobu. Po západu slunce zůstal na Golgotě mučednický kříž. Jeruzaléme, neuhájil jsi své Světlo. *Světlo svítí ve tmách, a tma je nepřijala.* A ejhle, třetího dne Kristus vstal z mrtvých. Temnoty jej neudržely.

Povstaň a rozzáří se, Jeruzaléme, povstaň spolu s tím, který se vrátil z hrobu. Jeruzaléme, poděl se o své Světlo! Světlo, které v tobě zazářilo, rozděl mezi všechny lidi, mezi všechny národy země.

Budte věrnými služebníky nové evangelizace, která rozlévá po světě světlo Kristovo. S touto perspektivou se obracím na vás, předrazí bratři, kteří dnes přijímáte biskupské svěcení.

Jeruzaléme, to je den tvého zjevení! Mudrci z Východu, kteří jako první poznali tvé Světlo, obětují tobě, Spasiteli světa, své dary.

Oči mudrců viděly právě tebe. Tebe nyní vidí naše oči, když se upírají k tajemství svatého Zjevení. *Povstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, protože přišlo tvé Světlo.*

*L'Osservatore Romano 7-8. 1. 1998
překl. -Iš-*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 62,1-5

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho právo nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jako pochoděň.

Tu národy uvidí tvé právo a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa.

Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou členkou v dlaní svého Boha.

Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé potěšení“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvůj stvořitel. Jako se

Pokračování na str. 3

☞ Pokračování ze str. 2

raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh potěší z tebe.

2. čtení – 1 Kor 12,4–11

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí.

Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno.

To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

Evangelium – Jan 2,1–12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.

Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplněte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“

Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“

To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarna a zdrželi se tam jen několik dní.

Myšlenka na neděli

CESTA K ZÁZRÁKU

Zamyšlení nad úryvkem Jan 2,1–12

Cokoliv vám řekne, učíte.

Tvůj Pán i jeho Matka přijali pozvání na svatbu. Chystají se vstoupit do domu veselí, jehož dveře jsou otevřeny i pro všechny přátele, které přivedou s sebou. Takové jsou obyčejně zdejší pohostinnosti. Oděj se *svatebním šatem*⁽¹⁾ a připoj se k nejsvětější dvojici. Poděkuj Ježíši a Marii, že je smíš doprovázet, a ujisti je, že i u tvého stolu mají trvale své místo a budou tvými nejvýznamnějšími hosty ve chvílích radosti i v čase obtíží. Blahopřej novomanželům nejen k jejich velkému dni, ale i k jejich rozhodnutí pozvat Ježíše a Marii.

V hodovní síni panuje radostná pohoda. Všimni si, s jakou nenuceností a radostí se Pán účastní svatebního veselí. Nikdo z přítomných neví, že jeho Srdce má více důvodů k radosti než všichni přítomní. Má rád svatební hostinu, protože je mu obrazem **věčné hostiny**, kterou jeho Otec chystá pro všechny lidi. Ježíšova vlídnost a srdečnost nejsou zdvořilou konvencí, ale pozváním na jeho svatbu.

Ale je tu ještě jedno srdce, které se dívá dále než k přítomnému okamžiku. Je to Srdce Mariino, které s mateřskou intuící jako první vyzorovalo, co neví ani *správce svatby*: hostitelé špatně odhadli své možnosti, a tak přichází chvíle, kdy *nemají víno*. Ale stejně netuší, že mezi hosty je nejhlavnější a nejpozornější Přímluvkyně, která nedovolí, aby společný život mladé dvojice byl natrvalo poznamenán trpkou vzpomínkou na nevydařenou svatbu. Všimni si, jak diskrétně sděluje svou starost svému Synu. Jsi vlastně sama, kdo slyší její upozornění i prosbu: *Nemají víno*.

Chápeš, co to znamená? Ježíš si tě proto vzal s sebou, abys viděla názorně, jak pracuje Mariino Srdce: prosí za tebe dříve, než si můžeš uvědomit, že potřebuješ její zastání. Maria nejen včas rozeznává, co ti hrozí, ale ví také, na koho se obrátit. Nyní tedy víš, proč se nesmíš nikdy vzdalit z její společnosti.

Překvapila tě Ježíšova odpověď? Neboj se a pohleď na Matku. Zůstala klidná a dále nenaléhá, protože ví, co má její Syn na mysli. Do celého případu je zapojen ještě Někdo třetí. To, co Maria tlumočí Ježíši,

Ježíš tlumočí svému Otci. Všechno se vyřeší **podle jeho vůle**, která jediná zná ten nejlepší čas i způsob. Maria odchází za těmi, kteří nehodují, ale pracují a starají se, aby na stolech ničeho nescházelo. Doprovoď ji. Jde tiše a nenápadně připravit podmínky pro *počátek divů* svého Syna. Tak pracuje Mariino Srdce.

Poslouchej dobře, co žádá od služebníků: je to to nejdůležitější, a přitom je to překvapivě prosté: *Udělejte všechno, co vám řekne*.

Cesta k zázrakům je ve tvých rukou: Důležitější než říkat Bohu, co by měl pro tebe udělat, je udělat nejdříve všechno to, co ti říká on. Všechny tvé starosti jsou zbytečné, nestaráš-li se o to *jediné potřebné*⁽²⁾: abys bez výhrad plnila jeho vůli.

Naplňte nádoby vodou. Jaký to má smysl? Neptej se. Dej k dispozici všechno, co jsi, taková, jaká jsi, i když jsi jen samá *voda*. Hlavně, aby všechny tvé nádoby byly až po okraj naplněny tvou **nejčistší a nejryzejší** poslušností, pokorou a důvěrou.

To rozhodující vykoná Ježíšovo slovo. Vidíš nyní, jak prostý může být sám zážrak, je-li vše jak náleží připraveno.

Naberte a odnese. Proměna, kterou v tobě uskutečňují Ježíšovy divy milosti, není určena jen pro tebe. Máš *nabírat a odnášet*, aby na stole nic nechybělo a aby všichni mohli chválit Ženicha.

Vrať se do hodovní síně. Hostina pokračuje, všichni jsou spokojeni. Dostává se jim v hojnosti *dobrého vína*, o kterém ani netuší, *odkud je*. Ty největší divy se dějí často diskrétně. Jejich hlavním smyslem není vzbudit senzací, ale **rozмноžovat dobro**, aby bylo možno posloužit pozvaným. A Pán zve k sobě všechny.

I ty zakoušíš často *dobré víno zbožnosti* a horlivosti, a *nevíš, odkud je*. Jedno je jisté: od tebe může pocházet jen *voda*. Neber nic jako samozřejmost. Děkuj Marii i jejímu Synu za všechny skryté zázračné proměny, které v tobě učinili a dále činí a o kterých ani nevíš. Jde v nich o mnohem více, než je víno pro svatební hosty. Nyní víš, jak se máš připravovat, abys mohla pak být štědře pohostinná. *Co zdarma dostáváš, zdarma rozdáváš*⁽³⁾.

Především však si zapamatuj, jak je dobré mít u sebe tak pozornou a mateřsky starostlivou Prostřednici a Přímluvkyni, jakou je Maria.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 22, 11; ⁽²⁾ srov. Lk 10, 42;

⁽³⁾ srov. Mt 10, 8

Otec Pio před blahorečením

Kongregace pro svatořečení potvrdila, že ctnosti, jimiž se vyznačoval kapucín otec Pio, dosahují hrdinského stupně, a tím definitivně otevřela cestu k jeho blahorečení.

Na letošní rok připadají dvě významná výročí tohoto světce: 30 let od jeho svaté smrti (23. září 1968) a 80 let od jeho viditelné stigmatizace (20. září 1918).

OTEC PIO A EUCHARISTIE

„Svět by se spíše obešel bez slunce než bez mše svaté. Ani tisíc roků slávy se nevyrovná jedině hodince v sladkém rozhovoru se Spasitelem ve Svátosti oltářní.“ (P. Pio)

Jednou se P. Pio přede mší svatou celý třásl. Spolubratr se zeptal: »Otče, proč se třesete?« Otec odpověděl: »Ne proto, že mám trpět, ale pro to, **co mám obětovat.**«

Na obětování mše svaté se otec Pio chystal dvě hodiny. Když pozvedal Hostii, jeho tvář se celá rozzářila. Ačkoliv mu kolem prstů stékaly potůčky krve, Ježíš mu na rtech vykouzil úsměv a světcovy oči se dívaly na Hostii s nekonečnou něžností. Byla to víra, která bezpečně viděla v Hostii svého Boha.

OTEC PIO PRONÁSLEDOVÁN

Nicméně na základě nepravdivých informací, které do Říma poslal diecézní biskup z Manfredonie, zakázalo Sv. oficium P. Piovi r. 1930 všechny styk s věřícími a po tři roky nesměl ani zpovídat, ani veřejně sloužit mší svatou, ani psát dopisy. Otec Pio na to reagoval slovy: *Když ďábel vystrkuje rohy, znamená to, že není spokojený. Tím lépe. Spíše by nás mělo znepokojovat, kdyby mlčel.*

Nakonec omezení odvolal papež Pius XI. Pomluvy proti světci však neustávaly po celý jeho život. Za Jana XXIII. byl opět postižen omezeními a do jeho cely bylo namontováno odposlouchávací zařízení. K úplné rehabilitaci došlo až po jeho smrti.

OTEC PIO A GARABANDAL

8. března 1962 dostala Conchita v Garabandalu nepodepsaný dopis z Itálie, ve kterém pisatel oslovil vizionářky, zasvěcené dívky ze San Sebastian de Garabandal. Ubezpečuje dívky, že **vidění svaté Panny jsou skutečně pravá** a uzavírá dopis těmito slovy: *Dávám vám dobrou radu: Modlete se a říkejte druhým, aby to udělali, neboť*

lidstvo stojí nad příkrou propastí. Nevěř se vám ani vašim rozhovorům s Marií. Svět uvěří teprve, až bude pozdě.

Conchita se při nejbližším vidění ptala Panny Marie, kdo je odesílatelem dopisu, a dostala odpověď: *Tento dopis psal Padre Pio. Panna Maria udala přesnou adresu, aby Conchita mohla kapucínovi odpovědět. To také udělala.*

POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL

Arcibiskup Christoph Schönborn

Platí třetí přikázání Desatera i pro křesťany? Podobně jako v případě zákazu obrazů, který platil ve Starém zákoně, vyvstává otázka, zda sedmý den »sabbat« nebyl novým řádem překonán. Je možné starozákonní přikázání přenášet na »první den« v týdnu, den Páně (lat. *dies dominica*, odtud italsky *domenica*, franc. *dimanche* a španělsky *domingo*)? (KKC 2174)

Podívejme se spolu s Katechismem nejdříve na příkaz sabbatu. Prvním významem a smyslem sabbatu je poukázat uvědoměle na **cíl celého stvoření**: že všechno směřuje k Bohu (KKC 347). Svět není cílem sám pro sebe, nýbrž nachází svůj smysl v Božím sabbatu. I náš život je stvořen pro Boha a v něm nachází naše srdce svůj pokoj (KKC 30). Přísné nařízení slavit sabbat není pouze čistě vnějším předpisem (jak se často nesprávně chápe), nýbrž je pro nás pomocí: má nás osvobodit od otroctví práce a zbožňování peněz. Když sám Bůh sedmý den odpočinul (Ex 31, 17), pak i člověk má odpočinout od práce a nechat především otroky a cizince »vydechnout« (Ex 23, 12, KKC 2172). Sabbat tedy připomíná, že člověk není pouze »tahoun«, který potřebuje oddech, nýbrž že je stvořen pro Boha a pro jeho blaženost, kterou může již předem zakusit v bohoslužbě posvátného dne klidu.

To platí i pro neděli, i když spousta podrobných starozákon-

ních předpisů již pro křesťany neplatí. Neděle nás vede k prohloubení smyslu sabbatu: že tento svět se má změnit v nové stvoření, které již začalo Kristovým zmrtvýchvstáním a které se zpřítomňuje ve slavní eucharistie (KKC 2175).

Je stále naléhavější, aby křesťané zcela vědomě usilovali o kulturu neděle, jak sami pro sebe, tak i ve veřejném životě. To by mělo začínat již ve volbě slov: nemáme si přát pěkný konec týdne (weekend), nýbrž krásnou neděli, hezký den Páně. Také jsme již zcela zapomněli, že neděle není poslední, ale první den v týdnu, i když prožíváme začátek týdne spíše v pondělí.

Pěstovat kulturu neděle znamená bojovat proti některým novým trendům: neděle by neměla být mařena nákupy, roztržením rodinného života, nedělní prací, hektickým cestováním apod.

Velkou pomocí pro utváření neděle jsou společné nedělní bohoslužby (KKC 2181). Je žádoucí, aby co nejvíce věřících se spolu scházelo ke mši svaté v nedělní dopoledne. Musíme to cítit jako vnitřní potřebu, a nikoliv jako vnější povinnost: setkat se se zmrtvýchvstalým Pánem nejdříve v eucharistii a pak také v našich bližních, především starých, nemocných a dětech, kteří potřebují čas a lásku a pro které nám právě neděle nabízí příležitost, abychom se jim věnovali.

WK 19/10/97, překl. -Iš-

...Je tomu tak, že výsledek boje mezi vírou a nevěrou závisí z velké části na tom, co jedna a druhá protichůdná fronta rozumějí pod pojmem neděle. Ponese na svém čele jasně a výrazně svaté jméno Páně, nebo se bezbožně zatemní a znesvěť? Zde na vás čeká velké pole práce.

Pius XII. k mužům Katolické akce 7. 9. 1947

Nezbytný spor o pojmy?

P. Vilém Studer

Dějiny dogmat nám ukazují, **kdy a jak** vznikala v církvi dogmata. Profesor dogmatiky Leo Scheffczyk píše v prvním díle nové osmisvazkové dogmatiky: *Dějiny novozákonní i ponovozákonní církve ukazují, že jedním z prvních motivů k autoritativnímu stanovení obsahu víry bylo hledisko oddělit čisté podání od falešného a bludného. Tak stojí na začátku dějinná pastorační nutnost* (s. 141).

Ve vývoji dogmat položil **Vincenc z Lerinu** († 450) zvláštní důraz na jednu zásadu. Podle Vincence z Lerinu existuje **vývoj víry, aby se podpořovaly náhled, vědění a moudrost, ale tento vývoj spočívá v téměř vývoji, v téměř učení, v téměř smyslu a v téměř významu.** Tradiční princip podle Vincence z Lerinu zní: *Co je vsude, stále, co je prvotně* (v jedné, katolické, apoštolské církvi) *předmětem víry, to je závazné učení církve. Dogmata neznamenají žádnou novinku víry.*

Když byla tajemství víry formulována do naučných vět, byla nezbytná někdy i dlouhotrvající teologická výměna názorů. Církev mohla a musela v síle Ducha svatého, který jí byl přislíben, rozhodnout a s pastorační moudrostí a láskou vyhlásit dogmata a chránit je před falešnou interpretací. Když např. koncil v Efezu (431) použil název »Bohorodička« jako závazný titul pro Ježíšovu Matku, pak jde o to, že **Ježíš**, který má jak božskou, tak lidskou přirozenost, **jako osoba je Bůh**, a proto jeho **Matku** je třeba nazývat **Matkou Boží**.

Církev musela toto dogma vysvětlit. Maria není žádnou bohyní. Neutváří žádného Boha. Ale Ježíš, kterého počala z Ducha svatého, je Bůh. **Proto** je Ježíšova Matka **Matkou Boží**.

Že měl egyptský opat Nestorius námitky proti pojmu *Bohorodička*, je pochopitelné. Církev měla tolik moudrosti a lásky, aby toto dogmatické označení ochránila od mylných výkladů.

Je možno uvést mnoho podobných obtíží. Když Maria v Lurdech sdělila svůj titul: **Já jsem Neposkvrněné početí**, nemohl tamní farář pochopitelně s tímto výrazem nic dělat. On by pravdu víry, že Maria je od prvního okamžiku svého bytí uchráněna od hříchu, podle svého jazykového citu vyjádřil jinak. Církev ve své moudrosti a lásce musí dogmatické výrazy vysvětlovat s opatrnou trpělivostí.

Ve výrazu, který se používá v mnoha modlitbách: **Maria Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně**, který by někteří kardinálové, biskupové, kněží a velmi početní věřící rádi slyšeli dogmatizovaný papežem, spočívá podobný problém, jako kdysi při pojmu *Bohorodička*.

Ježíš je jediný Prostředník a Vykupitel. To je nesporné. Že skutečná **spolupráce** těch, kteří jsou s Ježíšem spojeni (a kdo je s ním více spojen než Maria, jeho Matka?) není vyjádřena zcela jednoznačně a žádným způsobem neovlivňuje jedině Ježíšovo vykoupění a prostřednictví? Toto »spolu-« na vykupitelském utrpení Kristově, a tedy na jeho prostřednictví může být podle mého názoru správně vysvětleno. Pavel píše v druhém listu ke Korintánům: *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy* (2 Kor 1,5). V listu k Filipánům mluví Pavel o *účasti v jeho (Ježíšově) utrpení a o podobnosti v jeho smrti* (3,10). Naplno se to odváží říct v listu ke Kolosánům: *Ted' sice trpím, ale raduji*

se z toho, protože na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap, a z toho má prospěch jeho tělo, tj. církev (1.24).

Potřebuje Kristovo utrpení doplnění? Jistě ne! To by byla mylná interpretace toho, co chce Pavel říct! Ale **spoluutrpení** je z naší strany natolik **doplněním**, nakolik se **zcela** sjednocujeme s Ježíšem, tak jako jsou spojeny ratolesti s vinným kmenem, aby mohly přinášet ovoce (Jan 15,1–8). V tomto smyslu není **jediné vykoupění** ani **jediné prostřednictví** nijak zužováno, když »spolu-« je výrazem hlubokého sjednocení s trpícím, umírajícím a z mrtvých vstávajícím Ježíšem. Taková **součinnost** je ku prospěchu celého těla, tj. církve. Spoluúčast Marie, bolestné Matky, je utrpením, které je jedinečným a nepřekonatelným způsobem **ku prospěchu jeho těla, církve** (Kol 1,24).

Když umírající Ježíš říká z kříže Matce: **Ženo hle, tvůj syn**, a učedníci: **To je tvá matka** (Jan 19,26n), můžeme se všichni pokládat za ty, které Jan zastupuje. Maria se pod křížem stala naší Matkou. Ona je Matkou Kristovou, a tím také Matkou jeho mystického těla, církve.

Maria je příčinou naší radosti, protože nám darovala Ježíše. I my můžeme být pro druhé příčinou radosti, jestliže jim darujeme Ježíše.

Lidé dnes stále více hladoví po Ježíši. On je jediná odpověď, ptáme-li se skutečně po míru na tomto světě.

Matka Tereza

Právě v době, kdy »samostatnost« sebeuskutečnění a tím také **sebevykoupění** se staly novopohanským dogmatem víry a současně postupné zbavování se Krista a jeho mystického těla zachvacuje naše současníky, umím si velmi dobře představit, že církev z pastoračních důvodů ve své vlastní lásce a trpělivosti, aby předešla nedorozumění a falešným interpretacím, by mohla vyhlásit nové **mariánské dogma: Maria Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně**. Že o tom, podobně jako při dřívějších rozhodnutích, mohou být **nejdříve** zastávána různá stanoviska, je jasné. Když však církev něco věroučně rozhodne, dělá to se zřetelem na pastorační potřeby, k užtku duší věřících. To by bylo i při čtvrtém mariánském dogmatu rozhodující.

Př. -Iš-

Na prosinec roku 1997 připadlo 50. výročí začátku poselství zvaného Dílo Boží nebo Promluvy Panny Marie, které šířila Libuše Adlerová. V letech 1948–1951 bylo poselství šířeno hlavně na Prostějovsku a Kroměřížsku. Proto J. E. p. arcibiskup olomoucký J. K. Matocha pověřil dp. ThDr. S. Braitu šetřením, jde-li opravdu o promluvy Panny Marie. Uvězněním hlasatelů a dr. Braitu bylo šetření znemožněno. V letech 1951–1960 bylo poselství šířeno ve věznicích a lágrech. V letech 1960 a později oznámila Libuše Adlerová další promluvy.

Na žádost několika býv. vězňů prosíme pamětníky: – z Prostějovska a Kroměřížska; – z věznic: Leopoldov, Valdice, Mírov; – z lágrů: Jáchymov, Slavkov, Příbram; – ženy z věznic v Pardubicích; – všechny po roce 1960, kdo znali poselství nebo osobně jeho hlavní hlasatele: Libuši Adlerovou, Viléma Ohliho, Vlast. Sedláčka, dp. P. Frant. Hasilíka a další, zašlete do redakce Světla svá osobní svědectví, texty promluv Panny Marie, sdělte, jaký vliv poselství mělo na váš život. Také vybídněte všechny, kdo by mohli podat svědectví, aby tak učinili. Všechny vaše informace předáme J. E. p. arcibiskupu olomouckému Janu Graubnerovi se žádostí o dokončení šetření o pravosti promluv jako poselství Panny Marie.

Mons. prof. ThDr. Vojtěch Tkadlčík zemřel o slavnosti Narození Páně – 25. 12. 1997

Kolik hřiven a jaké mohla svěřovat prostá rodina venkovského zemědělce a drobného podnikatele ve stavebnictví svým dětem? Měli jich deset. Devět chlapců a jedno děvče. Z nich jeden hoch zemřel velmi mladý. Tři hoši se stali kněžími: Václav, František (pozdější profesor Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži) a Vojtěch. Ten byl v pořadí dětí sedmý. Ze sourozenců zemřel jako poslední.

Vojtěch Tkadlčík se narodil 8. února 1915 v Karlovicích ve farnosti Kostelec u Holešova. Studoval s vyznamenáním na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. Kněžské svěcení přijal v Olomouci z rukou arcibiskupa dr. Leopolda Prečana o slavnosti Cyrila a Metoděje dne 5. července 1938.

Jako studentík v Kroměříži vtělil svůj hudební zájem z domova do srdce svého spolužáka Josefa Olejníka. Sám pak záhy přilnul ke studiu bohosloví se zaměřením na křesťanství Slovanů. K těmto spíše vnějším talentům se družily hřivny charakterové, smysl pro práci systematickou a přehlednou, nenápadná, ale houževnatá opravdovost a oddaná úcta a láska k Panně Marii.

Jako kněz zacházel s těmito hřivnami nejvýš zodpovědně a prozíravě jako kaplan ve Zdoukách (1938–1939), v Olšanech u Prostějova (1939–1942), pak – když uzavření vysokých škol za protektorátu znesnadnilo život studijním adeptům – jako ekonom Kněžského semináře na Kapitulním děkanství u olomouckého dómu (1942–1946). V tomto období se projevil jako laskavý přítel bohoslovců a tajný učitel ruštiny. Jakmile to po skončení války bylo možné, stal se asistentem a lektorem na obnovené Cyrilometodějské bohoslovecské fakultě v Olomouci (1945–

1950). Ale jakkoli právě bohoslovecská fakulta (jako jediná, která držela tradici původní olomoucké univerzity) usnadnila a odůvodnila ustanovení olomoucké Univerzity Palackého, byla z univerzitního svazku vyloučena.

Tehdy se vrátil Vojtěch Tkadlčík zpět do duchovní správy. Působil v Rýmařově, v Břidličné, ve Velké Štáhli (1950–1954) a v diecézi litoměřické ve Stráži nad Nisou, v Mníšku, v Údolu svatého Kryštofa (1951–1953) a ve farnosti Chřibská (1953–1955).

Dne 30. listopadu 1955 mu byl odebrán státní souhlas pro veřejnou duchovní správu. To by mohlo duši čtyřicetiletého kněze zasadit hlubokou ránu. Co však mohl očekávat věrný kněz, když jeho vlastní diecézní biskup, olomoucký arcibiskup Josef Matocha byl držen v domácím vězení (1950–1961)?

Dne 5. 2. 1958 byl dr. Tkadlčík pověřen duchovní správou v Domově důchodců v Radkově Lhotě, avšak bez nároku na plat.

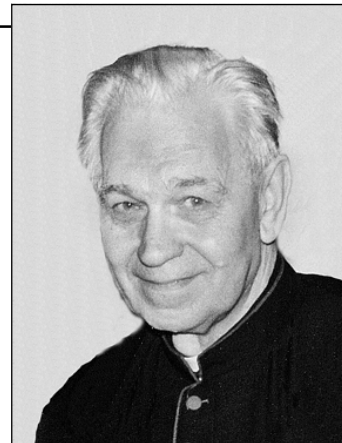
Jeho vytrvalá láska k studiu a věrná láska k církvi stále prohlubovaly jeho kněžský charakter. Časté zvraty na kněžské dráze jej ve věrnosti jen upevňovaly. Mohl s vnitřním uspokojením prožívat zkušenost svatého apoštola Pavla:

„...ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, všestrannou vytrvalostí, v souženích, v nesnázích, v úzkostech, v ranách, v žalářích, v nepokojích, v námáhách, ve bdění, v postech; čistotou, poznáním, shovívavostí, dobrotivostí, Duchem svatým, upřímnou láskou, slovem pravdy, silou Boží, zbrojí spravedlnosti v útoku i v obraně; za pocty i potupy, přilze i dobré pověsti. Že prý jsme svůdcové, a přece jsme pravdiví; že prý neznámí,

a zatím jsme dobře známí; jako umírající, a hle – žijeme; jako trestu propadlí, a přece na smrt vydání nejsme; prý jsme smutní, a zatím se stále radujeme, jakoby chudáci, a přece mnohé obohacujeme, jako bychom nic neměli, a zatím máme všechno.“ (2 Kor 6,3–10)

Jeden rok pak působil v Přerově-Předmostí, jeden rok ve Vlkoši u Přerova. V přechodném období po „pražském jaru“ vyučoval na olomoucké Cyrilometodějské teologické fakultě (jakožto pobožce fakulty litoměřické) jako odborný asistent pro křesťanskou filozofii (1968–1972). Následovalo období „normalizace“ a rozpuštění bohoslovecské fakulty v Olomouci. V letech 1972–1974 byl dr. Tkadlčík dómským vikářem a úředníkem v arcibiskupské konzistoři v Olomouci.

V letech 1974–1989 působil konečně ve stálejším prostředí farnosti Skřipov u Opavy. Skřipovští farníci už mohli s radostí sbírat dobré ovoce předchozích útrap a modliteb. Hned nato – ač by bylo dovoleno pomýšlet na odpočinek – už za arcibiskupa Františka Vaňáka (1989–1991), „po svatě Anežce“, se stal kancléřem arcibiskupství. Svatý otec Jan Pavel II. jej jmenoval v uznání zásluh o církev čestným papežským prelátem. Od 1. 10. 1990 byl dr. Tkadlčík děkanem opět obnovené Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, od 1. 12. 1993 profesorem staroslověnského jazyka a literatury. Do obrovské šíře mohl nyní rozlévat svou vědeckou i pastorační erudici, též jako biskupský vikář pro svatořečení (jmenován arcibiskupem Janem Graubnerem, od 1. 3. 1993 do 31. 1. 1997) i jako probošt Metropolitní kapituly u svatého Václava v Olomouci (od 28. 9. 1993). Na znamení své

důvěry jej Jan Pavel II. jmenoval také apoštolským protonotářem (16. 2. 1995).

Na Štědrý den (24. 12. 1997) odpoledne jsem mu šel popřát pravdivých Vánoc a nových nadějí do nového roku Ducha svatého.

Přivítal mne – jako vždy – s vlídným úsměvem: „Pojď dále... – To zde máš světlo z Betléma, že? Ano. Dám ti... A kde budeš o Vánocích? Já jsem se už rozloučil s fakultou. Už mě ten kopeček k fakultě unavuje. Smlouvu mám do konce tohoto roku. Už ji nebudu obnovovat. Takže od 1. ledna budeš totálním důchodcem...“ Zasmál se. Láska neví, co je důchod. Boží láska. I ta naše, která se snaží té Boží odpovídat. Lidská duše je nesmrtelná. *Láska nikdy nepřestává.* Je věčná.

Druhého dne večer – na Boží hod vánoční – navštívil dr. Tkadlčíka otec arcibiskup... Ráno mi sdělil smutnou zprávu: „Dr. Tkadlčík zemřel.“ Našli ho bosého klečet poněkud zkroutěně, ruka opřena o stůl, hlava se dívala směrem ke kříži. Zemřel o slavnosti Narození Páně, které proměňuje umírání ve věčný život. *Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho zbožných* (Ž 116,15).

Kolik těch hřiven dostal od rodičů v Karlovicích...? Kolik vyzískal pro nás, pro slávu Boží, pro Církev, pro sebe...! Mohl jsem přijít o radu s kteroukoli nesnází: věroučnou, morální, právní, liturgickou, dějepisnou a zvláště cyrilometodějskou, a vždy jsem odcházel s klidem, který nám dává jistota o Pravdě.

Garabandal – varovný prst Boží (5)

Výstraha

Výstraha, varování, španělsky *aviso*, to je varovně zdvižený Boží prst. Ve svých zjeveních o této výstraze mluvila Panna Maria naposledy, ale časově bude předcházet předpověděné tři události. K této výstraze se Conchita vyjádřila následovně: „1. ledna 1965 mi řekla Naše Paní, že před zázrakem přijde výstraha, aby se lidé polepšili. Bude to otřesné pro věřící i nevěřící, bude to něco jakoby trest. Dobří se ještě více rozhodnou pro Pána Boha a zlí se ještě více zatvrdí ve zlém, ale všichni poznají, že je to konec časů a že je to poslední varování. Nikdo nebude moci zabránit, aby výstraha nepřišla. Že výstraha přijde, to je naprosto jisté, třebaže nevím den ani hodinu. Výstraha, to bude jakési třídění duchů. Výstrahou Bůh upozorní všechno lidstvo na události, které Bůh chystá ve své všemohoucnosti. Strašná a beznadějná bude pro toho, kdo se nachází daleko od Pána Boha, pozná, že všemohoucnosti Boží neunikne, ale pro toho, kdo žije v Boží blízkosti, pro toho platí slova Písma svatého – *Neboj se!*“

V čem tato výstraha spočívá, Conchita nemohla přesně říci, ale přiznala, že ona sama má z toho strach a že by nejraději prožívala tyto chvíle někde v kostele před svatostánkem, aby nepodlehla panice.

Výstraha bude strašná, ale bezprostředně na ni lidé umírat nebudou, jestliže přece na ni někdo zemře, tak jedině proto, že bude otřesen svou vlastní ubohostí.

Touto výstrahou chce Bůh dosáhnout, abychom se polepšili a už tolik nehřešili. Dotkne se všech lidí a všichni pocítí strach. Bude to něco v atmosféře, ve vzduchu. Bude to oheň, který sice tělo nespálí, a přece zasáhne tělo i duši. Ten, kdo se bude nacházet v milosti posvěcující, bude to snášet snadněji, každý pozná, v jakém duševním stavu se před Bohem nachází. Dalo by se říct, že to bude jakési všeobecné zpytování svědomí. Výstraha bude následkem přímého Božího zásahu. – Budou ji prožívat pokřtění i nepokřtění, dodala Conchita. – Kdybych nevěděla, že velký trest přijde později, myslala bych, že toto už je ten trest, ještě podotkla. Ve svatém týdnu 1971 řekla, že už je to velmi blízko.

Ten výraz *velmi blízko* je výraz biblický. Nedá se měřit našim časem. Tento termín často používali proroci i samotný Pán Ježíš. Neznamená žádný časový údaj ani úsek nějakého času, ale následek určitého vývoje.

Panna Maria řekla, že ještě před výstrahou biskup ze Santanderu dostane určité náznaky o pravosti garabandalských

zjevení a zruší zákaz, aby kněží nepřicházeli do Garabandalu. Tento zákaz už biskup zrušil a přišlo to nečekaně. Teď kněží a řeholníci mohou klidně Garabandal navštívit a mohou tam s dovolením místního faráře sloužit mši svatou jako všude jinde.

Conchita neví, kdy ta výstraha bude, ale druhá vizionářka Maria Loli to ví, řekla jí to Matka Boží, samozřejmě, že to nesmí nikomu prozradit. 9. května 1983 se v Madridě konalo sympozium o Garabandalu. Iniciátorka tohoto sympozia, paní Rokabeille, telefonovala všem vizionářkám a také Loli, aby se dověděla něco bližšího o tomto datu. Její odpověď je zajímavá: „Datum výstrahy znám, ale nesmím je nikomu prozradit.“ „Když už nám nemůžeš říct přesný čas, můžeš aspoň označit okolnosti, za kterých se to stane?“ „Bude to, až Rusko znenadání a nepředvídaně napadne a obsadí velkou část svobodného světa. V každém případě varování přijde, až budou mít kněží těžkosti se sloužením

mše svaté, tehdy nastane situace, že Bůh zasáhne.“

Ten, kdo se věčně dívá na výzvy událostí na začátku devadesátých let, přijde na to, že nic nenavědčuje takové invazi, právě proto bude ten případ náhlý a nepředvídatelný.

Všechny údaje, spekulace, dohady, kdy to bude, »asi data« údajných vizionářů vyjdou naprázdno, protože Bůh si nenechá hledět do karet. Všechny různé předpovědi spojované s Garabandalem, které pronášeli prý omilostnění lidé, měly jen jeden účel – zamížit a znehodnotit garabandalské události, udělat je nevěrohodnými. V tom má právě prsty ten Zlý, který dělá zmatky. Všichni takoví psavci chtějí jen upokojit zvědavost a vyvolávat zmatky místo toho, aby trpělivě čekali vývoj událostí, jak si to přeje Matka Boží. Lidé místo toho, aby se snažili žít v milosti posvěcující, nechávají se stále vzrušovat a vyrušovat, a to je právě voda na mlýn tomu Zlému. Když se takové předpovědi nenaplní, je to známkou, že je to jeho dílo, a ne dílo Boží.

(Pokračování příště)

ŽIVOT – MOZAIKA NADĚJÍ

Jednoho deštivého dne jsem byla pozvána na návštěvu ke známým, kteří mají malého chlapečka. Hošík si hrál v pokoji se stavebnicí. Po chvíli se ke mně obrátil: „Teto, podívej se, co jsem postavil!“ Vstávám od stolu a prohlížím si mozaiku z malých a velkých kostek. Pod jeho ručkama vyrůstají velká města, ulice – mozaiky podivných tvarů.

Při pohoštění, kávé a koláčích, si vyprávíme o tom, co každou z nás potkalo, protože jsme se dlouho neviděly.

Přiblížil se podvečer a kamarádka mne doprovází domů. Obě se shodujeme v názoru, že v dnešní době je velmi málo radosti a naděje. Tato slova jako by nám vymizela za slovníku i z mysli. Člověk bez naděje a radosti žít nemůže.

Když jsem zůstala sama v pokoji, opět se mi vynořila vzpomínka na chlapcovu hru. Dítě, aniž o tom vědělo, mě přivedlo k hlubokému zamyšlení. Vždyť život každého z nás je také mozaikou z malých a velkých kostek, smutných i veselých barev.

Mnohokrát pomyslnou stavbu kostek života rozboříme svou nebdalostí a lhostejností nejen sobě, ale často i jiným. Častokrát do této mozaiky přidáváme kostky bolesti a smutku.

Musíme se snažit, abychom i v této uspěchané době dokázali tuto stavbu života obohatit o větší množství barevných kostek lásky, naděje a radosti.

Ilona Bezděchová

Jako opravdový Vojtěch se stal vždy „útěchou vojů“.

Jak hluboko sahaly kořeny jeho vědění a umění jednat s lidmi, jít za pravdou „fortiter in re, suaviter in modo“ (jít za věcí s pevnou jistotou, ale způsobem laskavým)? Při tolika zvratech, odkud bral pan doktor čas a soustředěnost?

Jeho odborných studií jen z oboru slavistiky je přes třicet. Měl přátele, jejichž dílo popularizoval (dr. Cinek, dr. Dýmal,

dr. Zlámal...). Bude třeba důkladného odborníka, který učí vědecké dílo dr. Tkadlčička radostí věřícího lidu.

Ave, anima pia et candida!
Buď pozdravena, duše zbožná a čistá!

S dr. Tkadlčíkem jsme se rozloučili v olomoucké katedrále v pondělí dne 5. ledna 1998 o 10. hodině. Pohřben je na městském hřbitově mezi svými přáteli.

P. Erich Pepřík, g. v.

Ježíš Kristus – lidská Boží tvář

Biskup Walter Mixa, Eichstätt

Velká část naší společnosti je zklamána, že křesťané dnes tak málo přiznávají barvu. Již francouzský existencialista Albert Camus zdůraznil, že chce přicházet do styku jen s převěřenými křesťany; tedy ne s takovými, kteří se jako vějíčka točí na všechny strany, anebo tvrdí, že se zabydli v pluralismu nebo relativismu.

Jaká je dnešní skutečnost? Závislost na alkoholu a drogách drasticky stoupla. 360 tis. rozpadlých manželství v Německu zanechalo po sobě 248 tis. rozvodových sirotků. Jak málo mohou mít tito lidé v sobě vnitřní vlast, když jim chybí domov a rodina. Nevázanost spojená s neodpovědností až brutalitou ve zneužívání sexuality neučinily člověka svobodnějším a šťastnějším a nedokázaly mu dát smysl jeho existence.

To je jeden z důvodů, proč si mnoho mladých lidí znovu klade otázku: Kým je vlastně člověk? Jaký je smysl jeho bytí? Jak je to s mou smrtí? Přijde potom ještě něco? – Do vzduchoprázdna, které se skrývá za těmito otázkami, snaží se proniknout sekty, připoutávají k sobě lidi indoktrinací a probouzením strachu. Někteří vůdci těchto sekt se vydávají za mesiáše a svým způsobem poučují na sebe zvláště mládež, které pak nenechávají žádné osobní svobodné rozhodování.

Křesťanství a New Age

Dnes jsou obzvláště úspěšná ta hnutí, která se zcela záměrně obrací proti křesťanství – ať je to v zakuklené podobě anebo zcela otevřeně a bojovně – a je možno je označit souhrnným názvem New Age: Nový věk. Duchovně-historicky navazuje toto hnutí na gnózi z prvních křesťanských století. V té je možno rozlišit dvě základní téze: Předně že člověk zvýšením svého vědění může dosáhnout určitého druhu »sebeosvobození«. Druhý aspekt se týká božského prvku v našem Vykupiteli Ježíši Kristu: »Logos«, který v něm byl přítomen, prý

jej opustil, protože božský prvek není schopen utrpení.

Podobně je tomu v myšlenkovém obsahu hnutí New Age: Nový věk je poznamenán, jak říkají, gigantickým růstem lidského vědění – jak v duševně-vědní, hospodářské, tak technologické oblasti; tomu se má rozumět tak, že člověk se nyní ocitá v pozici, že nyní může uchopit celé své prostředí a celý kosmos a sám jej »udělat«. Důsledkem tohoto stoupajícího vědění je, že člověk sám sebe »vykoupí«, protože již nebude mít sklon ke zlému. Osvobodí se k většímu vědění a toto osvobození jej uschopní, aby na světě rozšířil definitivní usmíření a osvobození všech národů.

Ezoterika pochází z řeckého slova »soter« (zachránce, osvoboditel) a říká: ze mne samého vychází vykoupení, **já sám** se osvobodím. Proto již nepotřebuji žádného vnějšího mimozemského zachránce nebo spasitele, **já sám** vzrůstem svého vědění, své osobní kvality a podporou mezilidských vztahů ve smyslu spravedlnosti a mírumilovnosti se vykoupím a osvobodím; v neposlední řadě také tím, že zvláštním způsobem meditace vytvořím ze sebe »médiu«, a tak najdu osvobození a vykoupení.

Toto myšlení se šíří jako jed různými způsoby do nitra člověka. A lidé se tím opájejí v domněni, že našli novou pravdu. Při tom vůbec nepozorují, že je to vrhá zpět do jejich vlastní lidské omezenosti a jejich vlastní smrtelnosti.

Filozof Gabriel Marcel k tomu řekl: »Milovat člověka znamená říct mu: Ty budeš žít.« Tímto životem se rozumí nejen život v tomto čase, ale život pro

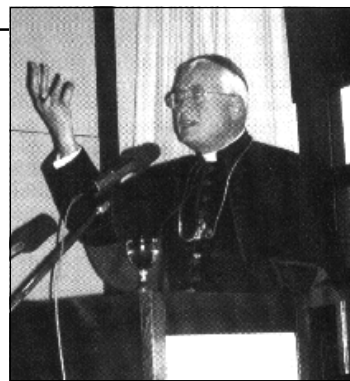
celou věčnost. To vám nemůže říct ani ten nejmilejší a nejlepší člověk. Proto vám říkám jasně a zcela stručně: celá tato ezoterika je podvod; jednoduše z toho důvodu, protože sám se nemohu vysvobodit z viny a z hříchu, ze svého nezbytného soužení a od své smrtelnosti. K tomu potřebuji někoho jiného, kdo je větší v moci lásky a v moci života.

Sebespasitelské ideologie v katolických nakladatelstvích

Ezoterika je tedy sebebodvádění. Je politováníhodné, že nakladatelství, které se vydávají za »katolická« a velmi mnoho vydělala na liturgické reformě římskokatolické církve (vydávání kancionálů, misálů, breviářů a dalších knih), mají dnes ve svých regálech vystavenou ze široka svůdnou ezoterickou literaturu.

Jiné sekty se vyznačují tím, že jejich vůdci se osobují nárok na absolutní pravdu: »To, co jsem si vymyslel, je absolutní pravda, a jestliže budeš dělat to, co ti říkám, ať už jde o tvého manželského partnera, tvoji finanční situaci anebo o tvé studium, pak dosáhneš pravého vykoupení a svobody.« Tak se člověk stává zcela závislý a utlačený.

Jsem přesvědčen, že naše dvacáté století bude jednou hodnoceno jako století **zbožštění člověka** a s tím spojení **technizovaného zničení lidí**. Války »temného středověku« byly jako hra na písečku ve srovnání s tím, čeho dosáhlo toto století. Solženicin píše v »Soustroví Gulag«, že komunismus si vyžádal od r. 1917 do r. 1989

Walter Mixa se narodil v Králově Huti v Horním Slezsku 25. dubna 1941. Kněžské svěcení přijal r. 1970 a byl posvěcen na biskupa 23. března 1996 v Eichstättu. Jeho heslo zní: Jesus hominis Salvator – Ježíš Spasitel člověka.

65 milionů lidských životů, nečítaje v to oběti druhé světové války. Lidé jako Lenin, Stalin a Hitler vyhlásili sami sebe za boha a ničili všechno, co se nehodilo do tohoto konceptu. Máme tedy ve 20. století smrtící bilanci technicky zabitých lidí ve výši 130 milionů.

Dnes je možno pozorovat vyslovenou neúctu k životu. Nenarozený život je »odstraňován« jako zbytečné »slepé střevo«. Ale co bude jednou s námi, až budeme staří? A neklamme se. Všichni jednou zestárneme. Možná, že budeme tím případem, který je odkázán na cizí péči. Dostaneme prostě vodní injekci? Anebo si budeme muset stáří a utrpení vypít do dna, abychom snad konečně našli nějaký smysl života? Jen si představte ten horentní počet potratů v Německu, zamyslete nad tzv. »plody«: jsou to zavražděné děti, se kterými bude za výnosné ceny hospodářsky naloženo ve zpracovatelském průmyslu na výrobu čerstvých buněk a kosmetických přípravků. Už se nemusíme bavit o Osvětimi. Něco takového je co do počtu obětí bohatě překonáno.

Kdo je Ježíš Kristus?

Na základě archeologie a historické vědy nemusíme

dnes na rozdíl od předchozích generací v nejmenším pochybovat o jeho historičnosti: Ježíš skutečně žil a zemřel mimořádně krutou smrtí. Ale vyvstala tu nová otázka s velkou naléhavostí: Kým byl tento Ježíš pro nás, pro lidstvo? Kým je tento Ježíš osobně pro tebe a pro mne?

Setkal jsem se s učiteli náboženství a teology, kteří »podle svého momentálního postoje« mezi sebou říkají: »Musíme začít přemýšlet. To můžeš pustit z hlavy, že Ježíš byl něco zvláštního. Musíš si vytvořit názor, že Ježíš byl na úrovni vynikajících lidí jako Mahátma Ghándhí, Martin Luther King, Charles de Foucault nebo matka Tereza z Kalkutty. Ježíš byl mimořádně dobrý člověk a přítel lidí, který se ujal jako »sociální pracovník« lidí na pokraji společnosti a spojil se s bohatými. Byl také náboženským kritikem, protože měl spory se zákoníky a farizeji a zaštiťoval se chrámovým kultem.«

Hans Küng opakovaně stupňujícími se výrazy označoval Ježíše jako »nejlidštějšího z lidí«, jako »exponát lidského rodu«. Ale že je něco více než pouhý lidský člověk, k tomu se Hans Küng nepropracoval. Je tu dnes zřetelná tendence, která je také, a právě uvnitř církve, a říká: »Ano, Ježíš byl předobrazem z lidského hlediska, ale nemůže už dnes vystupovat bezpodminečně jako Boží Syn, Vykupitel nebo Osvoboditel lidstva.«

Já jsem přesvědčen o tom, že to je přímý vliv Ducha svatého, že nás Svatý otec vede tak konkrétními kroky k roku 2000. Já jsem tuto přípravu ve své diecézi stanovil heslem »Být spolu na cestě«. Při tom se nemáme točit ještě 100x kolem starých témat, nýbrž musíme si uvědomit jednou provždy jedno: »Potřebujeme pečení, ne šťávu,« jak říkal kdysi můj učitel morální teologie.

Co vůbec znamenají pro nás obsahy naší víry? Čím je pro nás ještě křesť? Muslim ví velmi

přesně, proč je přívržencem proroka a pětkrát denně si rozmotá kobereček. Víme ještě, proč jsme křesťané a co to znamená? To všechno nám papež předkládá. A přitom jde o to nejpodstatnější – o otázku samého Krista. Mnoho okrajových otázek vytváří jen zdánlivou důležitost v církvi, věnuje se jim proto taková pozornost, **protože je tu zájem vystrnadit Krista.**

Tolerance křesťanů

Musíme být podle Ježíše velmi tolerantní. To znamená, že musím mít úctu k náboženskému přesvědčení těch druhých. Tolerance ovšem neznamená, že bych se měl omlouvat za to, že ještě vystupuji jako křesťan. Křesťanská snášenlivost znamená, že **respektuji náboženské přesvědčení druhých, ale současně zastávám pevně své vlastní přesvědčení.**

Bylo to v r. 1981, kdy jsem byl poprvé se skupinou kněží a studentů teologie s biskupem Stimpfle ve Svaté zemi. Náš průvodce jménem Nathan nás vyvezl z Nazareta autobusem na jeden pahorek. Když náš pohled padl do údolí na Nazaret, kde se Stvořitel neodvolatelně spojil s touto zemí, byli jsme všichni velmi pohnuti. Mlčeli jsme a byli jsme každý pohrouženi do svých myšlenek. Nikdy nezapomenu, jak Nathanova slova jako ostrý nůž přerušila ticho: Pane biskupe, pánové, stojíme spolu na místě otců Starého zákona, ale stojíme na místě, kde se zásadně rozcházejí naše názory. Pro mne jako věřícího žida je nepředstavitelné, že by se JHVH – nejsvětější Bůh – vtělením Syna mohl smísit s blátem, krví a slzami této země. To je pro mne nepřijatelné.«

Tím vystihl Nathan to nejpodstatnější z křesťanské víry. Spojuje nás s židy příznání k Stvořiteli nebe a země; s muslimy věříme na absolutní transcendentní Velikost, která existuje sama ze sebe a kterou nikdo

NÁVRAT K PRVOTNÍ PRAXI?

Studium praxe prvotní církve je poučné především tehdy, neomezujeme-li se pouze na určité fenomény, ale na celkovou strukturu tehdejšího myšlení a tehdejší praxe, jinak se vystavujeme nebezpečí, že si budeme podle své libovůle vybírat jen to, co odpovídá našemu subjektivismu. Každému katolíkovu je zřejmá souvislost, jaká existuje mezi svátostí smíření a svátostí eucharistie. Právě v tom období, kdy se eucharistie nepodávala do úst, ale na ruku, panoval v církvi velmi přísný řád v oblasti svátosti pokání. Rozdíl proti dnešní praxi nespočíval pouze v tom, že tehdejší vyznání hříšců nebylo »soukromé«, nýbrž veřejné před biskupem, ale především v tom, že k této svátosti bylo možno přistoupit pouze jednou v životě. Kdo se tedy opakovaně dopustil hříšného jednání, byl ze společenství církve trvale vyloučen. Kajcník, který se vyznal před biskupem, nebyl ovšem ihned přijat zpět do společenství věřících, nýbrž jen mezi kajcníky. Nosil zvláštní šat a v chrámu se mohl zdržovat jen na zvláštním vyznačeném místě. Teprve po dlouhé době zkoušky přijal jej biskup zpět tím, že na něj vložil ruce a modlil se nad ním. Nezdá se tak stávalo až na jeho smrtelné posteli. Jak se zdá, žádný ze současných obdivovatelů prvotní církve o návratu této praxe neusiluje, a kdyby o to někdo usiloval, odpovědí mu, že Tridentský koncil tuto praxi s konečnou platností zrušil. Tentýž koncil zná pouze přijímání do úst.

nezpůsobil. Ale v rozhodující otázce se zásadně rozcházejí: že tento absolutní Bůh sdílí člověka tím, že vtělením jeho Syna se stala ta nepředstavitelná skutečnost: právě na tomto místě se nejsvětější Bůh spojil s blátem a krví této země až do těch nejzazších důsledků strašné smrti starověku: smrti na kříži.

Celý vesmír je bez nadzemské, absolutní moci nepředstavitelný. To se prokázalo i z přírodovědeckého hlediska. V podstatě to vyjadřují vědci Werner von Braun, Max Planck, Albert Einstein takto: existuje přirozené poznání Boha. To odpovídá také zkušenosti: kouzelné zbarvení listů na podzim přece nemohl udělat žádný člověk. A to je také úplný žvást, když muž prohlásí: »Já jí udělám dítě.« My přece žádné dítě nemůžeme udělat. Každý z nás má svůj vlastní otisk prstů. Žádný není identický s otiskem někoho jiného. To přece vůbec nemohu »udělat«.

Ale toto přirozené poznání Boha ještě neodpovídá na otázku: A kdo je ten zcela Jiný? Jaký je vztah mezi ním a mnou?

To jedině křesťanské

To nejzvláštnější je nyní v tom, že na tuto otázku křesť

ťanství skutečně odpovídá. A že to nemůžeme popřít. Když za posledních dvacet let mluvíme stále o Ježíši jako o svém bratru, je v tom kus pravdy. Ale když je Ježíš s poklepáním na rameno redukován pouze na bratra, je to výraz úplně mylného horizontalismu, totiž úplně zesvětštělého myšlení, které zcela ztratilo zřetel »descendence« – totální sestup Bohočlověka ze slávy.

To jsou Vánoce: jde o samého Boha, který *incarnatus est de Spiritu sancto*, tj. vtělil se silou Ducha svatého a stal se člověkem. To je to rozhodující: s Ježíšem máme lidského bratra na své straně, ale on je také skutečným Božím Synem, a tím jediným možným Osvoboditelem. V listu k Filipánům (2,5-8) je potvrzeno právě toto: že máme na své straně samého Boha. Skrze svátosti můžeme nosit Boha ve svém srdci, a tak již nyní začalo vykoupění – Boží království. To je to nejpodstatnější křesťanské poselství, kterého se nesmíme nikdy a za žádných okolností vzdát a které tvoří vrchol našeho poznání o trojjediném Bohu.

Z Kirche heute 12/97 přel.

-15-

Alexandrina – utrpení a sláva (3)

3. Výstup na Kalvárii

Jak se bolestné měsíce protahovaly v roky, Alexandrina začala toužit po oběti mše svaté, která by byla sloužena v jejím prostém pokojíku. To se jí však zdálo jako nedosažitelná milost, a tak si svou touhu nechala pro sebe. Avšak když se na podzim roku 1933 dozvěděla, že v jejich okrese bude kázat svatý jezuitský kněz, otec Mariano Pinho, řekla o své horoucí touze Deolindě. Ta slíbila, že udělá, co bude v její moci. Krátce nato napsal farář Alexandrině, zda by ji potěšilo, kdyby mohla být přítomna mši svaté. Odpověděla ihned:

„Byla by to pro mne taková radost a štěstí, že ani nevím, jak bych to vyjádřila. Ale pro každého kněze by to byla obrovská strast, když by musel přijít lačný v tak chladné ráno...“

A tak se stalo, že 20. listopadu 1933 otec Mariano Pinho TJ celebrou první mši svatou v jejím malém pokojíku, který už nyní byl cílem poutníků z celého světa, a přestože tam měla být mše svatá později sloužena ještě mnohokrát, Alexandrinu nikdy docela neopustilo radostné rozechvění, které prožila při oné první mši svaté.

„Touto první mši svatou,“ řekla později, „Pán Ježíš začal zvyšovat svou něhu a jemnost vůči mně, ale současně i tíhu mého kříže. Budiž požehnána Boží milost, která mi v Jeho dobrotě nikdy neschází.“

Alexandrina si uvědomovala řízení Boží lásky ve své

duši a současně ji nezasloužená šlechetnost a velkorysost Boží mátlá. Ptala se Boha, proč se On snižuje k takové hříšnici, jako je ona. Zdálo se jí, že v hlubinách své duše slyší Jeho odpověď:

„Já to nečiním pouze svatým duším; sdílím se i duším hříšníků, jako jsi ty, abych jim dal víru ve mne. Neboť i hříšníci mne mohou milovat a stát se svatými. Kdybych to nečinil, měli by skutečně důvod k beznaději a zoufalství.“

Když Alexandrina později tato slova odhalila svému duchovnímu vůdci, dodala s dětskou prostotou:

„Velmi jsem dávala pozor na každé Jeho slovo a říkala si, jak mám jen rozumět a jak je vysvětlit... protože hlava mi moc nesloužila. Ale Pán Ježíš mi řekl, že Duch svatý na mne sestoupí a Jeho světlo mi vnukne porozumění a vysvětlení všeho.“

Krátce nato, co se v jejím pokojíku sloužila první mše svatá, dostalo se jí zjevení Krista. Zde je její vysvětlení oné památné události:

„Jednou v noci se mi Ježíš zjevil v životní velikosti, jako by Ho právě sňali z kříže. Viděla jsem Jeho hluboké otevřené rány v rukou, v nohou i v Jeho boku. Z těchto ran proudila krev. Z hrudi vyrážela s takovou silou, že když promočila kus oděvu okolo Jeho pasu, v přívalech stékala na podlahu. Ježíš se přiblížil k okraji mé postele. S nesmírnou láskou jsem mohla políbit rány v Jeho rukou a zatoužila jsem zlíbat i ty na Jeho nohou. Ale kvůli obrně jsem to nedokázala. Přestože jsem o této své touze Ježíšovi vůbec nic neřekla, věděl, co se odehrává v mé mysli. Svými rukama zvedl jednu nohu a potom druhou a podal mi je k políbení... Unešena a okouzlena jsem s vážným zamyšlením pozorovala

ránu v Jeho boku a krev, která se z ní proudem řinula, až jsem se naplněna soucitem vrhla do Jeho náruče a zavzlykala: „Ó, můj Ježíši, jak mnoho musíš pro mne trpět!“ Několik chvil jsem zůstala v Jeho objetí, až nakonec zmizel.“

Toto velebně vznešené zjevení v Alexandrině zanechalo nesmazatelný dojem a mělo na ni nesmírný vliv. Ještě i po mnoha letech byla tato vzpomínka tak jasná a živá, že se jí stále zdála viditelně přítomnou.

Zde je třeba několik slov o Alexandrininých zjeveních. Když se na ně v roce 1945 zeptal otec Pasquale SDB¹, který se stal nástupcem P. Pinha TJ jako její duchovní vůdce, odpověděla mu takto:

„Vidím třemi různými způsoby. Někdy jako pozemská osoba, která vidí nějaký obraz (fyzickým zrakem). Jindy vidím vnitřním zrakem duše...“

Když popisuje třetí a nejvyšší formu vnímání, říká: „Jindy vidím, jako bych měla jiné oči, a dokonce ani ne ty duchovní.“ Při vyprávění si sahá na srdce a dodává: „Není to tímto, ba ani tímto,“ a dotýká se čela. Pokračuje: „Není to vidění očima, a dokonce ani ne myslí, ale je to jako nějaké zřetelně jasné čisté světlo, které vidí vše a rozumí všemu.“

Otec Pasquale vysvětluje: „Vidí, jako by měla jiné oči. Je to ‚intelektuální vidění‘, kterým její mysl jako taková přijímá zářivý lesk a nádheru nekonečné Pravdy a nekonečné Krásy.“

Alexandrina pokračuje:

„Věci, které mi Ježíš říká, nechápu tak, jak rozumíme výrokům lidí. Je to, jako bych před sebou měla obraz s věcmi, které mi On chce sdělit, jako by přede mnou bylo všechno napsáno a já to všechno současně hned četla.“

Otec Pasquale byl naplněn úžasem nad tak podrobným a přesným vysvětlením mystického jasnozření a intuice, vždyť měl na paměti, že Alexandrina

je téměř negramotná, nevzdělaná vesnická žena, která vůbec neměla přístup k odborné teologické a mystické literatuře.

„Božská symfonie,“ žasne kněz, „jež jemným laděním osvěcujícího Hlasu jí dává pocítit věčný okamžik, nevyčerpatelná bohatství toho, co se pak odhaluje v rytmu, který čas vyslovuje zřetelně, pomalu a s námahou.“

Alexandrina také dokázala s neomylnou jistotou a přesností reprodukovat každé slovo, které jí bylo při zjevení řečeno – aniž by pozměnila jedinou slabiku. Dokázala to i po měsících. Během mnoha jejích pozdějších extází otec Pasquale pečlivě zapisoval všechno, když mluvila, nebo když Ježíš mluvil jejími ústy. Po extázi jí potom předčítal své zápisky. Přitom, aby ji vyzkoušel, záměrně opatrně pozměnil nějaké slůvko, název či přídavné jméno. Alexandrina ho vždy spolehlivě a jistě opravila. Říkala sladce:

„Tohle jsem neřekla,“ nebo „Ježíš toto neřekl...“ a opakovala přesně to, co měl kněz napsáno.

Krátce po první mši svaté sloužené v pokojíku nemocné se Deolinda zúčastnila cyklu duchovních cvičení pro ‚Děti Panny Marie‘, na kterých si za svého duchovního vůdce zvolila otce Pinha. Připomněla mu svou sestru upoutanou na lůžko. Slíbil, že se za ni bude modlit, a na oplátku poprosil o její modlitby. O několik dní později Alexandrinu navštívil a souhlasil s její žádostí, aby se stal duchovním vůdcem oběma sestrami.

(Pokračování příště)

¹ Společnost salesiánů Dona Boska

Velmi se z toho radujte, moji bratři, když se octnete ve všelijakých zkouškách.

Víte, že zkouška vaší víry vede k vytrvalosti. (Jak 1,2)

Kdo žízní, přijďte k vodě a pijte s radostí. (Iz 55,1)

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXIV.

Wilhelm Hünermann

Hilarius bez ohledu na svou osobu bojoval o čistotu víry. Na jaře r. 355 svolal do svého města synodu biskupů z Galie, zatímco Saturnius shromáždil své přívržence na opačném synodu v Béziers. Ustrašenci varovali biskupa z Poitiers před hněvem císaře, ale statečný muž neváhal ani na okamžik kvůli pravdě dát v sázku svobodu i život. Synoda v Béziers dala statečného biskupa do klatby, obžalovala jej u císaře jako velezrádce.

„Napíšeš císaři,“ řekl Hilarius, když se to dověděl. Pak naidiktoval Martinovi dopis, který zakončil slovy:

„Není možné spojovat protiklady, pravdu a blud, den a noc. Slyš, ó císaři, hlasy těch, kdo k tobě volají: Jsem katolík a nechci být kacífem, jsem křesťan a žádný ariánec. Raději chci na tomto světě zemřít, než poskvrnit čistotu víry.“

„Chceš tento dopis skutečně odeslat?“ ptal se Martin, když položil pero.

„Jistěže ho chci odeslat!“

„Postihne tě hněv mocných.“

„Co na tom? Už nemohu mlčet. Teď mi dej vosk a svíci, ať dopis zapečetím!“

„Pečetíš svůj vlastní osud,“ vzdychl Martin.

„Pečetím pravdu,“ odpověděl pevným hlasem Hilarius. Pak pozorně pohlédl na přítele, který se mu onoho rána zdál nějak změněný. „Co je s tebou, můj synu?“ ptal se starostlivě.

„Měl jsem dnes v noci sen,“ váhavě odpovídal Martin. „Pán se mi ukázal a nařídil mi, abych šel do své otciny, abych svým rodičům přinesl radostnou zvěst vykoupení. Ale teď tě nemohu nechat samotného.“

„Budeš mi hodně chybět,“ přemítavě řekl biskup. „Ale udělej, čím tě Pán pověřil! Chce-li Bůh, zase se shledáme.“

Martin se s těžkým srdcem rozloučil se svým otcovským přítelem, na cestu si vzal uzlík a poutnickou hůl. Vydal se napříč Galí, žebrał o chléb u dveří měšťanů i sedláků a nocoval pod širým nebem, pokud nenašel útulek někde v koutku ve stáji nebo ve stodole.

Bylo to v zimě, když konečně došel do alpských průsmyků. Vichřice skučela v horských roklích.

Na výšině malého průsmyku sv. Bernarda, když se prodíral kupředu v husté vánici, se najednou ocitl uprostřed loupežnické bandy. Jeden z těch zdivočelých chlapů na něho beze slova namířil sekeru, ale druhý se mu vrhl na paži a křičel:

„Nech ho žít, kumpána! Možná za něho dostaneme výkupné.“

„Pro mne, za mne. Svažte ho a odnesete do jeskyně.“

Bandité ho spoutali na rukou i nohou a vlekli ho do svého brlohu. Tam mu prohlédali kapsy, prohrabali jeho uzal, ale nenašli nic než suchou kůrku chleba a vlněnou košili.

„Kdo jsi?“ vyjel na něho hejtman loupežníků.

„Jsem křesťan a sluha svého Pána.“

„Zdá se, že nemáš strach!“

„Proč bych se měl bát?“ odpověděl Martin vyrovnaně. „Nikdy jsem nebyl klidnější, než právě teď, protože vím, že Bůh mě chrání. Ale o vás si dělám starosti; protože se bojím, že při mém řemesle nebudete mít podíl na Kristově dobrotě.“

„Kdo je ten Kristus? Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Je to jednorozený Syn Boží, který přišel na tento svět a dal se přibít na kříž, aby nás vykoupil. Volal k sobě všechny, kdo jsou unavení a ob-

tižení, tedy také vás, moji bratři, ze kterých jistě jen nouze udělala raubíře a lupiče. Je mi vás velice líto.“

„Slyšíte, je mu nás líto,“ smál se jeden z banditů, který právě u vchodu do jeskyně rozžihal oheň. „Ty budeš asi velice divný ptáček, cizince! Musím se na tebe podívat trochu pořádněji.“ Hořící dřevěnou špánou posvítit zajatci do tváře. „U všech bohů, ty nevypadáš na to, že by za tebe někdo zaplatil jediný denár výkupného. Vypadáš jako hladový pes, který utekl svému pánu.“

„Přesto má silné svaly,“ řekl druhý. „Jestli chceš, můžeš u nás zůstat a sdílet náš život. Občas přechází přes hory výprava kupců, u kterých máme lepší kořist než u tebe, bratře z Nemanic.“

„Rozvažte ho a dejte mu najíst!“ rozkázal hejtman. „Ale o tvém Kristu bych chtěl slyšet víc, cizince!“

Muži zamyšleně zírali do ohně, když Martin, planoucí nadšením, zvěstoval evangelium svého Mistra. Mluvil o jeho narození v chudé stáji, o jeho životě v chudobě a nouzi, o jeho milosrdenství a jeho zázracích, o posledním výkřiku na kříži a milosti, kterou prokázal litujícímu lotru.

„Řekni to ještě jednou, co říkal tomu lotru!“ prosil po dlouhém mlčení hejtman a Martin slavnostním hlasem opakoval:

„Amen, pravím ti, ještě dnes budeš se mnou v ráji!“

„A myslíš, že by to řekl i nám, kdybychom jednou viseli na šibenici?“

„Jistě! Když budete litovat svého špatného života a v lásce se k němu obrátíte!“

„Hloupé žvásty!“ vrčel jeden z banditů a strčil nohou do ohniště. „Jak máme litovat, když nám přece nic jiného nezbyvá než rabovat a krást? Také jsem kdysi byl poctivý člověk a obdělával jsem v potu tváře svůj kousek země. Ale pak přišli římsští daňoví biřici, sebrali mi poslední pytel obilí, poslední kozu z chléva. Ženu a dítě odvedli do otroctví, já sám jsem utekl mučitelům. Co mi zbylo, než loupit a plénit, abych neumřel hladem? Jak mám litovat, co jsem udělal?“

„Je lepší trpět bezpráví než je dělat,“ odpověděl Martin.

„Chtěl bych, aby bylo nějaké východisko ze života, jaký vedeme,“ vzdychl Florens, mládenec, kterému kolem rtů sotva rašily první vousy.

„Pojď se mnou, ukážu ti cestu!“ odpověděl Martin.

„Kam mě chceš zavést?“

„Ke Kristu! Už dlouho na tebe čekám!“

„Bude lépe, když půjdeš,“ bručel vůdce hordy, „jinak mi ještě všichni moji muži utečou.“

„Bůh buď milostiv vašim duším!“ řekl Martin, když se zase vydával na cestu. Mladý bandita ho mlčky následoval. V Miláně jej Martin předal biskupu Dionysiovi a srdečně ho doporučil jeho dobrotě.

Pokračování příště

TVRDOST SRDCE

Když Pán Ježíš zdůrazňoval nerozlučitelnost manželského svazku a odvolával se na Stvořitelova slova *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem*,^{Gen 2,24} Židé mu na to namítali: *Mojžíš dovolil vystavit rozlukový list*.^{Mk 10,1} Tehdy Pán odpověděl: *Mojžíš vám dovolil rozvod se ženou pro tvrdost vašeho srdce, ale na počátku to tak nebylo*. Ačkoliv praxe rozvodů se tak rozmohla, že Mojžíš vymohl ústupek a chtěl pomoci listů přivést tuto praxi alespoň pod kontrolu, nemění se nijak původní Hospodinův zákon. Jsme zde svědky pokusu uzákonit nežádoucí praxi s odvoláním na její zevšeobecnění. Ale Pán Ježíš jasně říká, že ani všeobecný zvyk nemůže být argumentem a požaduje **návrat k původní zákonnosti**.

Je to jako chůze po tenkém ledě...

Lidé v běloruském městečku jsou nemálo překvapeni, když jednoho dne potkají muže v dlouhém bílém šatu, přepásaného řemenem a s černým přehozem, který, vstupuje do malého krámu, ne právě spisovnou běloruštinou přeje: „Dobré ráno.“ Cisterciácký mnich není v těchto končinách každodenním zjevem. I jeho otázka je dosti neobvyklá: „Jsou v této obci nějakí katolíci?“ Po delším přemýšlení domorodec odpovídá: „Ano, je tu jedna žena jménem Maria, která je snad katoličkou.“

Muž nastoupí s mnichem do auta a jdou hledat ženu v jejím bytě. Kněz při hledání svého stáda a jeho místní průvodce mají štěstí: našli paní Marii, ale ta se tak poleká, že je pošle okamžitě pryč. Je to starý, dlouholetý, historický strach.

Kněz jí tedy vtiskne rychle do ruky malý obrázek a růženec, loučí se a vychází ze dveří. Ale vtom slyší odpověď na svůj pozdrav: slova staré modlitby a tichý vzlyk. Vzpamatovala se ze zázraku, že po tolika letech opět vidí katolického kněze, zázrak je nakonec silnější než strach. Revoluce stála tolik lidí život, udělala z mnoha žen, zvláště katoliček, zoufalé osamělé lidi, protože především jejich muže tehdy od-

vlekli pryč a oni už se nevrátili. Také posledního katolického kněze zde v Kapatkevichi revoluce vyhnala. A odkud se jí v paměti vynořila ta modlitba z dávných dob? Tu jí učil táátník, když byla ještě dítě. Tenkrát...

Až Kristus vstane z mrtvých...

A tenkrát před válkou zbouřali kostel v Kapatkevichi a velký kříž, kterému ulomili ramena, hodili do jámy s fekáliemi. Ale jedna žena jej vytáhla, umyla a schovala do doby, než bude moci vstát z mrtvých.

Ale noc tohoto hrobu byla delší než tenkrát. Dcera této ženy kříž našla a odnesla jej k P. Efraimu Bisagovi. A kněz jej vzal do náruče a řekl: „Co

udělal Kristus lidem, že jej nechávají tak trpět?“

V září 1996 koupil cisterciák v Kapatkevichi jeden dřevěný domek jako provizorní kostel, v r. 1997 dostal oficiální registraci. S polámaným Kristem na kříži vstala i obec Kapatkevichi znovu z mrtvých. Po nějakém čase je tu kvetoucí obec u sv. Augustina v Gomelu, důležitém středisku pro okolní obce. Dnes by potřebovala kostel pro tisíc katolíků. Jeden kostel z mnoha! Část věřících našel P. Efraim jako stopař na nekonečných cestách Běloruska – známosti ze silnice, které lidem znovu otevírají nebe.

V jedné malé obci nedaleko města Citkovichi oslovily kněze dvě ženy. Prý je Rakušák,

zda by jim nemohl pomoci. Tenkrát za války odvěkli některé na práce do Německa. Byly to těžké, trpké časy. Ale oni nakonec přežili a vrátili se zpět, chránili si svoji víru. Mají dokonce jednoho kněze pro svou malou obec. Jenom kostel nemají. Zatím se věřící scházejí v těsných bytech svých souvěrců ke mši svaté. Ale to není dovoleno. A tak jsou ženy se svým rakovinou nemocným knězem opět jako bezdomovci. Ten, který dává jejich životu posilu a útěchu, jim asi odejde, protože tu pro něho není žádné místo.

Někdy se vkrádá do nemocného srdce P. Efraima zoufalství: Proč tu vůbec jsem, když nemohu lidem ani postavit kostel? Ty ženy potřebují jenom malý dům, aby se mohl posvětit na kostel. Patnáct tisíc marek by stačilo, aby daly příbytek knězi i Pánu Bohu.

Někdy mu to všechno připadá jako těžký sen: že chce postavit kostel, ale nesmí; že smí postavit kostel, ale nemůže, protože nemá za co; že mu

Svatý biskup

Sv. František Saleský – 24. ledna

Narodil se na zámku Sales v Savojsku r. 1567. Studoval v Paříži a v Padově. R. 1594 byl vysvěcen na kněze a odešel dobrovolně do misijního kraje des Chablais jižně od Ženevy, který byl zamořen kalvinisty. Byl 1602 jmenován biskupem v Ženevě se sídlem v Annecy za situace, která v lecčems připomíná současnou dobu krize. Trpělivou, ale nekompromisní apoštolskou prací se mu

podářilo svou diecézi rekatolizovat a obnovit neotřesitelnou důvěru v Boha. Dosáhl toho tím, že důsledně uváděl do praxe závěry Tridentského koncilu. Byl neúnavným pastýřem a kazatelem, ale také významným spisovatelem a vytvořil dílo, které již za jeho života bylo známo daleko za hranicemi Švýcarska a Francie. Spolu se sv. Janou Františkou de Chantal založil ženský řád ses-

ter Navštívení Panny Marie. Sv. František zemřel 1622 v Lyonu. 1661 byl blahorečen a 1665 prohlášen svatým. Pius XI. jej r. 1877 zařadil mezi církevní učitele.

Svatý František je patronem spisovatelů. Jeho sebrané spisy zabírají dvanáct svazků. První z nich je doslova bestsellerem. Je jím Filotea (Bohumila), která se již za deset let po prvním objevení (1609) dočkala 40 vydání. Do r. 1656 byla přeložena do 17 jazyků. Pius XII. o jejím významu napsal: »Svatý František Saleský má katolíkům a všem věřícím právě v této době, která bude následovat po momentálních bouřích, mnoho co říct a co nabídnout svým podstatným, nekompromisně vážným, ale současně prostým a lidsky dobrotivým a vyrovnaným způsobem.« Do

dnešní doby se dočkala 1000 vydání. Mužským doplňkem Filotey je kniha Theotimus.

Sv. František Saleský je dnes bezpečným učitelem velmi diskrétní mystiky, kterého lze každému zájemci o skutečnou mystiku jedině doporučit.

Nechci žádnou zvláštní, neklidnou smutnou, a mrzutou zbožnost, nýbrž mírnou, vlídnou, příjemnou a přátelskou, prostě svobodnou a veselou zbožnost, která je milá Bohu i lidem.

Někdy tak toužíme po tom, být andělé, až zapomeneme, že jsme lidé.

Sv. František Saleský

jeho dieslák zapadl do bláta, anebo nechce nastartovat, protože je zase -20° C. Injekce éteru opět vrátí motoru život, ale právě tento éter může vést k tomu, že motor cestou exploduje a auto bude definitivně pohřbené.

Cesta po tenkém ledě.

„Nejezděte nikdy sám,“ řekl P. Efraimovi nuncius. „Kdo vás najde, jestli někdy zůstanete trčet v březovém lese? Komu to poslouží, když tam někde venku zmrznete, když vás okradou a nechají ležet?“

A tak má při svých 500 km dlouhých cestách od bohoslužby k bohoslužbě vždy jednoho muže z obce. Je to příležitost k rozhovoru o víře, k společné modlitbě a k vzájemné pomoci v případě nouze. Ale někdy jsou i tito spolujezdci bezradní. Např. minulou zimu, když auto zůstalo trčet v závějích. Když už uplynulo mnoho času, co měla začít mše svatá, pochopilo shromáždění, že pan farář zůstal někde na holičkách, že měl možná nehodu. A tak mu pošlou naproti velký vesnický

traktor. Ale dřív než mohl pomoci, sám spadl do jámy.

A čas běží a lidé se dovrtí, že ani velký traktor nic nepořídil, a pošlou tedy jiný, malý. Ten nakonec vytáhne nejdříve velký traktor a pak i auto P. Efraima a s několikahodinovým zpožděním začíná společné díkůvzdání za velkou Boží lásku.

Nejdříve jim ovšem fialová štola ukáže, že Pán čeká na každého, kdo touží po míru s Bohem. V jednom koutě kostela nebo v kuchyni domu, kde se bude slavit eucharistie, čeká kněz, aby jménem Božím zbavil hříšníky jejich tíže.

A on sám? Každé dva týdny se snaží vyznat ze svých hříchů. Ale nejbližší kněz je 140 km daleko. A cisterciák si vzpomíná na jeden strašný Zelený čtvrtek v Mosiru, kde na konci dlouhého dne nenašel žádného spolubratra, kterému by se mohl vyzpovídat. Tak rád by slavil svátky se svou obcí jako vykoupený člověk. Bylo však už pozdě a jeho spolubratři měli před sebou dlouhé cesty, a tak už P. Efraim nikoho nezastihl.

„Hospodine, co mi to děláš?“ křičela jeho duše. „Proč se mnou tak nakládáš?“ Vtom slyší, jak zaskřípaly dveře starého cisterciáckého kostela. Jeden duchovní něco zapomněl, podíval se ještě do kostela a P. Efraim je šťastný a cítí se, že je blízko k nebi.

Proč je pro něho, který se tolik modlí, tak důležitá častá zpověď? Vážně, ale přece s úsměvem odpovídá P. Efraim: „My křesťané máme přece povinnost stát se svatými. A to je jako chůze po tenkém ledě...“

Z SKW 46/97 přel. -Iš-

Doslov překladatele:

Nepřipadá vám při pohledu na tyto křesťany, že naše žádosti o podávání »na ruku« jsou projevem nepřiměřeného »duchovního blahobytu«? Naši dědové měli ovšem pro takový »blahoby« přiléhavější název...

NOVÉ ARCIBISKUPSTVÍ VE VADUZU

Dlouholetá kampaň proti churskému biskupovi Wolfgangu Haasovi, do které se kromě švýcarských biskupů zapojila i kantonální vláda osobní intervencí u Jana Pavla II., dosáhla svého. Svatý stolec vyřešil situaci tak, že 2. prosince 1997 zřídil nové arcibiskupství ve Vaduzu v Lichtenštejnském knížectví a biskupa Haase jmenoval novým arcibiskupem. Toto arcibiskupství podléhá přímo Svatému stolci.

Území tohoto knížectví bylo od 5. století trvale součástí biskupství v Churu. Vytvořením nového arcibiskupství vzniká zcela nová situace, která vyžaduje zříditi všechny potřebné

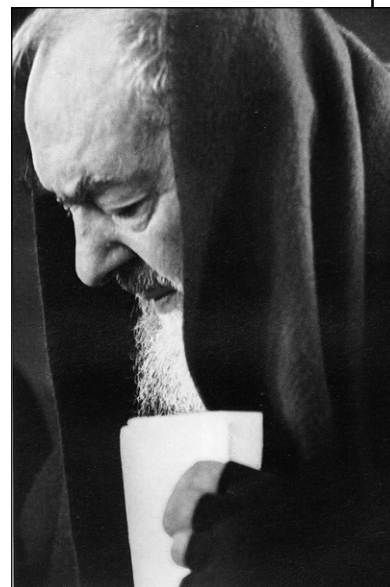
institute pro tuto diecézi. Již záhy po vydání této zprávy se ukázalo, že tímto řešením zdaleka neskončí dosavadní problémy. Ve Vaduzu daly místní úřady najevo, že nehodlají dát k dispozici místní katedrálu, mezi věřícími se již zvedly hlasy odporu proti novému arcibiskupovi. Jeho hlavní vadou je, že je bezpodmínečně věrný víře, církvi a papeži a neustupuje liberálně-modernistickým tlakům. Reformoval úspěšně seminář, kde zavládl správný duch, a s tím také přibýlo zájemců o kněžský stav. Sám biskup Haas přijal papežovo rozhodnutí s pokorou a poslušností.

SVĚTEC DNEŠNÍ DOBY

Letos v září tomu bude 30 let, co zemřel v pověsti svatosti italský kapucín P. Pio. Tisíce poutníků putují k hrobu otce Pia v kryptě kapucínského kláštera v San Giovanni Rotondo v jižní Itálii a jejich počet stále roste. V září ve výroční den jeho úmrtí bylo v San Giovanni 60 tis. poutníků. Otec Pio nosil na svém těle od r. 1918 po dobu 50 let až do své smrti stigmata, která mu působila nesmírné utrpení. Jeho ruce, nohy i bok byly očividně proraženy. Otec Pio se netěšil přízni církevních představených a řadu let nesměl vůbec veřejně sloužit mši svatou. V prosinci minulého roku oznámila kongregace pro svatořečení, že skončil přípravný proces blahorečení a jeho ctnosti byly uznány za heroické.

P. Tarsicio de Cervinara, dlouholetý průvodce P. Pia, prohlásil v italské televizi, že při jedné návštěvě Svaté země byl osobním svědkem »bilokace« otce Pia. Služebník Boží byl současně s ním ve Svaté zemi a ve svém domovském klášte-

ře. Na jeho přímělu se udála celá řada uzdravení. Podle P. Tarsaicia již v r. 1947 předpověděl knězi Karlu Wojtylovi, že bude papežem. Později mu předpověděl atentát na Svatopeterském náměstí 13. května 1981. Předpověděl rovněž atentát na Alda Mora, kterého zabily Rudé brigády. Otec Pio vyjádřil své přesvědčení o pravosti zjevení Matky Boží v Garabandalu.

Zlem všech zel u lidí dobré vůle je, že chtějí stále být tím, čím být nemohou, a nechťejí být tím, čím být mohou. Musíme se dívat na to, co chce Bůh, a když to poznáme, pokusit se, abychom to udělali s radostí, anebo alespoň s odvahou. K velkým činům je příležitost zřídkakdy, ale malých nás potkávají stovky. Použijme co nejvíce pečlivosti a lásky právě na ty malé.

* * *

Je špatné být jak příliš, tak málo shovívavý. Pro nás lidi je těžké držet se středu; když už mám chybovat, raději se proviním příliš velkou mírností než příliš velkou přísností.

Sv. František Saleský

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

1. DUCH OTCE I SYNA,
DANÝ CÍRKVI1. Ježíšův slib a odhalení
při velikonoční večeři

3. Když Ježíši Kristu nadcházela smrt, aby opustil tento svět, předpověděl apoštolům „jiného Utěšitele“ (16). Evangelista Jan, který byl přítomen, píše, že při velikonoční večeři den před svým umučením a před svou smrtí se k nim Ježíš obrátil s těmito slovy: „Oč budete prosit v mém jménu, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi... A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby zůstal s vámi navždy: Ducha pravdy“ (17). Právě tohoto Ducha pravdy nazývá Ježíš „Parakleitos“ – a „parakleitos“ znamená „utěšitel“ a také „přímluvec“ nebo

„obhájce“, „zastávce“. A říká, že je to „jiný utěšitel“, druhý, protože on sám, Ježíš, je první (18), neboť on první přináší a dává radostnou zvěst. Duch svatý přichází po něm a díky jemu. Přichází, aby prostřednictvím církve pokračoval ve světle v díle radostné zvěsti o spáse. O tomto pokračování svého díla Duchem svatým mluví Ježíš najednou ve své řeči na rozloučenou, kdy připravuje apoštoly, shromážděné ve

Ustanoveno nové DIACENTRUM

Koncem roku 1997 bylo ustanoveno nové diacentrum v křesťanské nemocnici Svaté Zdislavy ve Velkém Meziříčí – Mostišťích na okrese Žďár nad Sázavou. Iniciativu při jeho ustavení měli jak lékaři nemocnice Sv. Zdislavy, zvláště ředitel MUDr. Jaroslav Tvarůžek, tak i primář interního oddělení MUDr. Zdeněk Konečný i Okresní koordináční Saint-vincentský výbor za předsednictví okresního zdravotního rady p. JUDr. Josefa Necida.

V tomto diacentru se bude provádět diagnostika diabetu, tj. zkoušky glykemie, glykosurie i glukosové toleranční testy, dále edukace nových diabetiků ať již ambulantně, nebo za pobytu v nemocnici. U řady pacientů budou ambulantně sledovány kompenzační stavy diabetu (glykemický profil, glykosurie, glykovaný haemoglobin i ketonurie). V těžších případech se bude provádět kompenzace diabetu i za hospitalizace.

Pacienti budou učeni selfmonitoringu za pomoci glukometru a v nutných případech budou zavedeny i intenzifikační režimy. Budou sledovány i další rizikové faktory diabetu.

Jako prevence vzniku diabetu zde budou sledováni i pacienti s porušenou glukosovou tolerancí. Od měsíce března 1998 zde v místní prodejně budou k dostání i potřeby pro diabetiky. Nedílnou součástí činnosti diacentra je i osvětová činnost, do které bude zapojen celý tým diacentra, včetně odborně školených sester. Vedoucím diacentra byl jmenován MUDr. G. S. Chamola. Toto centrum nebude mít jen regionální význam. Bude pomáhat všem potřebným, duchovním, sestřám, řeholníkům a všem z celé republiky, kteří o to požádají. Celému kolektivu lékařů i sester z nemocnice Svaté Zdislavy přejeme mnoho úspěchů při jejich práci.

Za Okresní St. Vincentský výbor PhDr. Arne Němec

OBRACÍME SE S PROSBOU
NA VĚŘÍCÍ LIDI

V Tavíkovcích – obci, která se nalézá na rozhraní Znojemska a Třebíčska, stavíme nový kostel. Novostavba má být zasvěcena PANNĚ MARIÍ, MATCE JEDNOTY KŘESŤANŮ.

Základní kámen posvětil Jan Pavel II. při návštěvě v Olomouci.

Uskutečňuje se záměr předchozích generací, aby obec Tavíkovice měla vlastní bohoslužebný prostor. Je největší z osmi obcí farnosti Běhařovice, staví se v ní nové byty, je v ní škola, zdravotní středisko, pošta, dílny učňů, prodejny, restaurace, zámek, buduje se sociální ústav. Nynější stavební náklady na kostel ale zřejmě přesahují místní možnosti.

Novostavba je financována převážně z darů věřících, místních i vzdálených, a částečně též z darů okolních obcí a některých podniků, z nichž lze jmenovat např. Agroservis Višňové a JE Dukovany. Dosavadní dílo bylo pořízeno nákladem téměř 3 miliony korun. Dosud se podařilo vybudovat základy, suterén i zdivo celého nadzemního podlaží, včetně železobetonového věnce, v němž jsou

umístěny ocelové nosníky pro střešní konstrukci. Nosníky ční k obloze, čekající na střechu, avšak na střešní konstrukci se nám již nedostávají finanční prostředky. Nezakrytá stavba by neměla dlouho trpět vlivy povětrnosti.

Obracíme se proto na věřící prostředí, na Vás, s prosbou o poskytnutí peněžních darů. Někdo jiný nám stěží pomůže, neboť náš stát na novostavbu nepřispívá.

Současně děkujeme za obětavost dárcům, kteří s námi již spolupracují.

Z fotografie je již patrné, že se jedná o stavbu, která je vhodná do daného prostředí, je vzhledná i účelná. Kromě hlavního bohoslužebného prostoru se počítá s učebnou, šatnou a víceúčelovou místností.

Příspěvky můžete posílat buď obyčejnou složenkou na adresu:

ŘK farnost Běhařovice 35, PSČ 671 39, kde je duchovním P. Josef Fiala, nebo Vám rádi pošleme předtištěné složenky, když o ně napíšete na tutéž adresu. Za Vaše modlitby a dary jsme vděční a velice za ně děkujeme.

CHRÁMOVÁ SLUŽBA OLOMOUC

Jaroslav Novotný
Masarykova tř. 48, PSČ 772 00, Olomouc 2

Děkujeme našim zákazníkům a dobrodincům za důvěru v loňském roce a přejeme všem požehnaný rok 1998. Těšíme se i na Vaši přízeň.

večeřadle, na své umučení a na svou smrt na kříži. Slova, na která se zde budeme odvolávat, jsou v Janově evangeliu. Každé z nich přidává jistý nový obsah k oné zvěsti a k onomu slibu. Současně jsou mezi sebou vnitřně propletena nejen z hlediska událostí, ale i z hlediska tajemství Otce, Syna a Ducha svatého, které snad na žádném místě Písma svatého není tak výrazně vyjádřeno jako zde.

4. Krátce po výše uvedené předpovědi dodává Ježíš: „Ale Utěšitel, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl“ (19). Duch svatý bude utěšitelem církve a apoštolů, bude stále mezi nimi přítomen – třebaže neviditelně – jako učitel téže radostné zvěsti, kterou hlásal Kristus. Toto „naučí“ a „připomene“ zname-

ná nejen, že on způsobem sobě vlastním bude nadále oduševňovat šíření evangelia spásy, nýbrž že také bude pomáhat k správnému pochopení obsahu Kristova poselství, že zajistí jeho kontinuitu a jeho stejné chápání uprostřed proměnlivých podmínek a okolností. Duch svatý se tedy přičiní, že v církvi bude trvat stále táž pravda, kterou uslyšeli apoštolové od svého Mistra.

5. V předávání radostné zvěsti budou apoštolové zvláštním způsobem přidruzeni k Duchu svatému. Hledme, jak mluví dál Ježíš: „Až přijde Utěšitel, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Také vy budete vydávat svědectví, protože od počátku jste se mnou“ (20). Apoštolové byli přímí, očití svědkové. Oni „slyšeli“ a „vlastníma očima viděli“, „hleděli“

a dokonce „vlastníma rukama se dotýkali“ Krista, jak se vyjadřuje na jiném místě týž evangelista Jan (21). Toto jejich lidské, očitě a „dějinné“ svědectví o Kristu se pojí k svědectví Ducha svatého: „Ten o mně vydá svědectví.“ Ve svědectví Ducha pravdy nalezneme lidské svědectví apoštolů nejvyšší oporu. A potom v něm nalezneme také vnitřní základ svého pokračování mezi generacemi učedníků a Kristových vyznavačů, které budou během staletí po sobě následovat. Jestliže největším a nejuplnějším zjevením Boha lidstvu je sám Ježíš Kristus, pak svědectví Ducha svatého inspiruje, zaručuje a utvrzuje předávání v kázni a apoštolských spisech (22), kdežto svědectví apoštolů zajišťuje jeho lidské vyjádření v církvi a v lidských dějinách.

Poznámky:

1. Jan 7,37 a n.; 2. Jan 7,39
3. Jan 4,14
4. Srov. Jan 3,5
5. Srov. Lev XIII., enc. „Divinum illud munus“ (9. 5. 1897)
6. Gener. audience 6. června 1973: Insegnamenti di Paolo VI., XI. (1973), str. 477
7. Missale Romanum; srov. 2 Kor 13,13
8. Jan 13,17; 9. Fil 2,11
10. Srov. II. vat. ekum. koncil, dogm. konst. O církvi, LG 4
11. Srov. Jan 4,24
12. Srov. Řím 8,22; Gal 6,15
13. Srov. Mt 24,35
14. Jan 4,14
15. II. vat. ekum. koncil, dogm. konst. O církvi, LG 17
16. „allon parakléton“ – Jan 14,16
17. Jan 14,13.16 a n.
18. Srov. 1 Jan 2,1
19. Jan 14,26
20. Jan 15,26 a n.
21. Srov. 1 Jan 1,1–3; 4,14
22. Srov. II. vat. ekum. koncil, dogm. konst. O Božím zjevení, DV 11,12

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 18. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 62,1–5

Ž: 96 (95),1–2a.2b–3.7–8a.9–10ac (Odp.: 3)

2. čt.: 1 Kor 12,4–11

Ev.: Jan 2,1–12

Pondělí 19. 1. – férie

1. čt.: 1 Sam 15,16–23

Ž: 49,8–9.16bc–17.21+23 (Odp.: 23b)

Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: 1 Sam 16,1–13

Ž: 88,20.21–22.27–28 (Odp.: 21a)

Ev.: Mk 2,23–28

Středa 21. 1. – památka sv. Anežky

1. čt.: 1 Sam 17,32–33.37.40–51

Ž: 143,1.2.9–10 (Odp.: 1a)

Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtek 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: 1 Sam 18,6–9; 19,1–7

Ž: 55,2–3.9–10.11–12.13 (Odp.: 5bc)

Ev.: Mk 3,7–12

Pátek 23. 1. – férie

1. čt.: 1 Sam 24,3–21

Ž: 56,2.3–4.6+11 (Odp.: 2a)

Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 2 Sam 1,1–4.11–12.19.23–27

Ž: 79,2–3.5–7 (Odp.: 4b)

Ev.: Mk 3,20–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	18.1.	19.1.	20.1.	21.1.	22.1.	23.1.	24.1.
Antifona	919	934	949	1708	980	996	1734
Žalm	784	783	783	786	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	1709	981	997	1734
Antifony	920	935	950	1283	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1283	985	1001	1735
Antifona k Zach. kantiku	688	939	953	1283	985	1002	1735
Prosby	924	939	953	1711	985	1002	1724
Záv. modlitba	689	939	1282	1283	1285	1002	1285

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	1714	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	1284	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	1715	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1284	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	688	689	948	962	1284	995	1011	689
Prosby	918	933	948	963	1718	995	1011	1028
Záv. modlitba	689	689	948	1282	1283	1285	1012	690
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Představujeme vám...

PŘELÉVAT MOŘE

Jan Dobraczyński

(obj. č. K 910)

Fiktivní děj knihy se odehrává v Evropě. Prakticky celý světadíl je zničen katastrofou. Neexistuje Vatikán, papež je mrtev a zbylí kněží jsou postaveni před nelehký úkol: zajistit, aby církev nadále plnila funkci, která jí byla svěřena nejvyšší autoritou. Nový papež učiní závazné rozhodnutí, kterým příběh vyústí do překvapivého závěru.

Váz., 248 stran, cena 92 Kč.

... Ani potom, ani později nedovedla nikdy Marta povědět, zda opravdu tehdy, když se modlila s Kamou, spatřila tu postavu ženy s rukama jakoby křečovitě stisknutými na prsou a s lesklými pramenky slz na útlých lících. Černé vlasy jí padaly na čelo. „Je to skutečně Ona?“ přemýšlelo dítě. Martino tělo se horečně chvělo bázni. „A Ona pláče?“ ptala se sama sebe s hrůzou. Jak je docela jiná, jak je nepodobná všem těm sladkým a vznešeným obrazům, které Marta vídala v kostele nebo doma! Zde byl kdosi živý a nezměrně trpící. Marta nechápala nic z toho, co Ona říkala Kamě. Jako by přišla doprostřed dlouhé rozmluvy. Když však uslyšela: „Teď si tě vezmu,“ a vroucí odpověď černé dívky: „Dobře, ach, to je dobře!“ zdálo se jí, že pochopila, co ta slova znamenají. Po chvíli si všimla, že zrak ženy směřuje k ní. Velké oči byly stále plné slz. Ty oči jako by prosily. Marta nevěděla, co chtějí. Cítila podvědomě, že výzva, kterou oči vysílají, je požadavek nesmírný, spojený s utrpením...

(Úryvek z knihy)

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 0 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyzádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Novinové vylátné

Piaceno prevodem

706 035